

Hồi 22

Trong Nhà Giam Tái Thế Lao

êm đã khuya lắm rồi.

Yên Hà Sơn Trang hoàn toàn vắng lặng, chỉ có mấy đốm sáng lập lờ của những ngọn đèn canh hiện ra giữa rừng khuya đen tối.

Sau một hòn giả sơn, dường như có một bóng người. Bóng người ấy khe khẽ động dậy và thấy trên lưng người ấy có mang một thanh kiếm sáng ngời. Đó chính là Giang Thanh.

Trong bóng đêm dày đặc, thoáng thấy gương mặt của chàng thật là đanh thép, ánh mắt tỏa ra những tia hào quang sáng giới. Chàng nấp nơi đó đã lâu lắm rồi.

Giang Thanh ngửa mặt nhìn trời, hít một hơi dài để cho đầu óc của mình được bình tĩnh.

Yên Hà Sơn Trang vẫn hoàn toàn vắng lặng.

Giang Thanh suy nghĩ :

“Kể từ khi mình thoát khỏi vòng kềm tỏa của Toàn Lập, không biết lão ta trở về mà đối xử với huynh đệ ta như thế nào, nhứt là đối với Huệ muội, không biết nàng có bị tra tấn...”

Nghĩ đến đây, Giang Thanh tim đập rộn ràng, tiếp tục nghĩ :

“Yên Hà Sơn Trang không biết còn bao nhiêu cao thủ

nữa, nếu chỉ có ngàn ấy người mà ta vừa chạm trán, thì thật không có chỗ đáng lo. Bởi vì những người ấy võ công tuy cao nhưng chưa chắc cầm chân nổi mình...

Hiện bây giờ bọn họ đang sục sạo tìm kiếm mình, nhưng họ chắc chắn không ngờ ta trốn nơi chỗ sát vách này để rồi cho bọn họ một đòn trở tay không kịp...”

Đột nhiên thân hình của chàng bay vọt ra năm trượng, tan biến trong bức màn đêm.

Thân pháp của chàng nhanh nhẹn thoát đi như làn khói mờ, trong chớp mắt đã đến một dãy hành lang của một đại sảnh. Đó là một tòa nhà mà Toàn Lập thường hay dùng để nghị sự.

Lúc bấy giờ, bốn bề vắng ngắt không một bóng người, không một tiếng động. Giang Thanh ẩn mình vào lan can đảo mắt nhìn bốn phía, đoạn nhảy phóc vào đại sảnh.

Trong đó đang đốt một ngọn đèn lưu ly ảm đạm.

Giang Thanh nghĩ thầm :

“Yên Hà Sơn Trang rộng rãi như vậy mà có sao này giờ ta chẳng gặp một người nào hết, hay là bọn họ vì quá khinh địch mà không canh phòng? Chắc chắn đây là một cái bẫy, vì Toàn Lập là một con cáo già chắc không lơ đãng như vậy?”

Nghĩ đến đây, Giang Thanh lập tức rút mình vào trong kẹt cửa, lắng tai nghe bốn phía. Chàng nghe một giọng khàn khàn nói :

- Lão lùn, chúng ta đã thay phiên gác. Bây giờ đi tìm

vài chung trà uống chơi...

Tiếp theo đó là một giọng nói vang lên :

- Bữa nay kể là đã qua, nhưng còn ngày mai nữa. Tiểu tử Giang Thanh mà không sa lưới thì chúng ta không thể yên ổn. A Quan ! Mi xem Trang chủ ngày thường oai nghiêm biết chừng nào, mà hôm nay lại cau có mặt lạnh như tiền...

Lão lùn lại cất giọng nói :

- A Quan ! Thật không ngờ tiểu tử Giang Thanh lại nổi tiếng nhanh như thế, mà con người lại đẹp đẽ bảnh bao. Thật không ngờ võ công của nó lại làm cho Yên Hà Sơn Trang điên đảo như vậy.

A Quan “hừ” lên một tiếng, nói :

- Lão Lục nói nhỏ một chút, Trang chủ mà nghe được thì mi khốn đến lắm đó !

Tiếng chân của hai người dừng lại giữa sảnh đường. Có một bóng đèn rơi thoáng qua đại sảnh một lượt rồi có tiếng khàn khàn nói :

- Quản Gia bảo mình canh phòng cho cẩn mật, nhưng với võ công của tiểu tử Giang Thanh nếu gặp nó thì chỉ cầm chắc cái chết mà thôi !

- Đã bắt người ta giam vào Tái Thế Lao rồi lại còn hại bọn ta canh phòng như vậy, thật là phí công vô ích.

Lão Lục lại nói tiếp :

- Thôi ta về nhậu vài ba chung rượu cho ấm sẽ hay !
Thế rồi tiếng chân người dần dần đi xa.

Giang Thanh bay mình ra khỏi chỗ núp, lăm bắm :

- Tái Thế Lao ! Tái Thế Lao ở đâu? Cái tên thật là đáng sợ !

Chàng rảo mắt nhìnn quanh, đoạn phi thân về phía sau trang trại. Vừa vượt qua khỏi một đầu tường, chàng thấy bên trong có ba ngôi nhà cao lớn xây bằng đá, chung quanh thật trống trải.

Ba ngôi nhà đó lối kiến trúc so với cảnh huy hoàng của Yên Hà Sơn Trang hoàn toàn khác biệt. Dường như một người ăn mặc rách rưới ngồi gần bên một người ăn mặc lụa là chải chuốt.

Giang Thanh lập tức bay mình ra ngắm ba ngôi nhà đó thật lâu. Đột nhiên, Giang Thanh phát giác ngoài miếng đất trống gần ngôi nhà đá đó, có một miếng đất khe khẽ động dấy.

Tiếp theo đó khoảng đất ấy bày ra một cửa hầm, trong cửa hầm nháy ra một người vạm vỡ mặc áo đen. Người này nhìn quanh, đoạn vỗ tay nhẹ nhẹ một cái.

Cách đó chừng một trượng, lập tức lại có một khoảng đất nữa lần lần xê dịch, và gã áo đen này nháy vào cái khoảng tối om om đó...

Giang Thanh toát mồ hôi lạnh, gần chỗ chàng núp cây cỏ đang động dấy, và chỗ đó lộ ra một cái đầu người ta.

Chiếc đầu này nhìn qua nhìn lại, khám xét bốn bề rồi lại rút trở vào.

Thì ra chung quanh ngôi nhà đá mới xem, dường như trống trải yên lặng, không có vẻ gì đáng nghi, nhưng thật ra trên miệng đất trống đó có không biết là bao nhiêu cửa hầm.

Bên trên cửa hầm người ta trông cỡ để nguy trang. Từ trong cửa hầm đó có đặt những chiếc ống nhôm bằng đồng, cứ ngồi trong cửa hầm có thể nhìn ra bên ngoài một cách tường tận.

Giang Thanh nhìn thấy cảnh bố trí bên ngoài cần mật như vậy, độ chừng chắc rằng đây là Tái Thế Lao, nhưng trong lòng của chàng lấy làm lo lắng, nghĩ rằng :

“Muốn vượt qua những chặng canh phòng đó thật là một điều thiên nan vạn nan.”

Giang Thanh nằm im lìm trong khóm cỏ, đầu óc chàng suy nghĩ một phương pháp vạn toàn. Thành linh chàng quyết định một việc quan trọng. Chàng vội vã ngồi xếp bằng, ngửa mặt lên trên trời, nhìn thẳng vào vành trăng thượng tuần đang từ từ bò lên ở chân trời đằng Đông...

Sau một khắc, gương mặt trắng bệch của Giang Thanh lần lần biến ra màu tím thẫm, mà tám thân mảnh khảnh của chàng cũng từ từ rút nhỏ lại. Trong chiếc miệng xinh xắn của chàng tuôn ra một làn hơi màu tím.

Lúc ấy, mỗi khi chàng hô hấp thì thân hình ngôi xếp bằng của chàng dường như bị không khí đỡ bay bổng một chút. Dường như trọng lượng của thân thể chàng hoàn

toàn mất đi, mà hòa lẫn trong không khí.

Đây là một phép tuyệt kỹ của Tà Thần : Quảng Hàn Đạo Hư. Môn công phu này do Tà Thần năm xưa ngồi xếp bằng nhìn vào vách núi mà suy nghĩ ra.

Lúc sử dụng phải nhìn vào mặt trăng rút lấy tinh hoa của nó để cho thân hình được nhẹ nhõm để mà dễ dàng di chuyển trong không khí. Nhưng sử dụng phép này rất hại đến chân lực. Mỗi lần sử dụng cần phải mất mười ngày điều công mới lấy lại khí lực được.

Đồng thời sử dụng phương pháp này trong khoảng thời gian thật ngắn, nếu kéo dài quá thì có thể mang trọng bệnh mà chết.

Lúc bấy giờ Giang Thanh đã tập trung công lực vào nơi Đan Điền nên thân hình chủ chàng rút nhỏ lại. Chàng biết rằng sử dụng Quảng Hàn Đạo Hư này thật là nguy hiểm, nhưng lợi ích vô song.

Bây giờ chàng từ từ đứng dậy, bơi mạnh một cái vào không khí, thân hình lập tức bay lên cao bảy trượng.

Thân hình của chàng bay lên rồi không rơi trở về mặt đất, mà cứ lơ lửng giữa không gian, trôi theo chiều gió bay đến chỗ ba gian thạch thất, cách đó chừng hai ba mươi trượng.

Lúc bấy giờ, nếu có người nào ngửa mặt lên nhìn trời thì chỉ thấy một bóng đen chiều dài chừng ba thước trôi nổi lơ lửng giữa không gian, mà không bao giờ nghi ngờ đó là một người đang phi hành.

Thân hình của Giang Thanh như một áng mây trôi nổi, trong chớp mắt đã đến ngôi thứ ba của tòa thạch thất, nhưng chàng không hạ mình xuống mà cố bay tới chỗ một cánh cửa thôi hơi nhỏ của gian thạch thất chính giữa.

Lỗ thông hơi đó khoét trên một vách tường cao hơn ba trượng, rộng chừng ba thước vuông, có gắn chấn song bằng sắt.

Giang Thanh xô dịch gần tới liếc nhìn vào bên trong thấy có bốn gã áo đen ngồi đó. Bốn người này thân hình vạm vỡ, sắc mặt đờ đờ sát khí, ngồi vây chung quanh một cái bàn.

Bốn vách tường có dặt tám ngọn đuốc đang cháy bập bùng làm cho trong phòng sáng choang. Bình khí của bốn gã áo đen đó đều đặt trên bàn. Tám con mắt đảo quanh tứ phía canh chừng cẩn mật.

Giang Thanh nghĩ thầm :

“Ờ hay là đại ca bị bọn chúng nhốt sau hai cánh cửa này?”

Nghĩ đến đây, Giang Thanh thò tay ra sờ lấy chấn song. Không bao lâu, chấn song sắt bị Tam Muội Chân Hỏa trong lòng bàn tay của chàng làm cho cong vẹo đi và đứt ra lộ một khoảng trống.

Giang Thanh nhìn thấy bốn gã áo đen vẫn chưa phát giác, trong lòng mừng thầm.

Lúc ấy, Giang Thanh mới thò tay vào túi móc ra một

vật màu vàng óng ánh, cầm nó vào lòng bàn tay, Giang Thanh búng nhẹ cho nó bay xuống phía dưới. Đó là một món ám khí thật kỳ diệu của Tà Thần gọi là Nhiều Tâm Tiêu.

Sau khi đã phóng Nhiều Tâm Tiêu ra rồi, Giang Thanh búng mười ngón tay, lập tức có mười luồng chỉ lực bay tới rào rào làm cho tám ngọn đuốc trong phòng vùng tắt phụt.

Trong bóng tối nghe bốn tên áo đen hốt hoảng la lên :

- Nguy rồi ! Hỏa Vân Tà Giả tới !

Thì ra Nhiều Tâm Tiêu mà Giang Thanh phóng ra đó khi bay vào không khí thì phát ra một tiếng động lất phất như ống tay áo của người dạ hành đi trong đêm tối. Vì vậy mà bốn tên nọ hoảng hốt la lên, và chớp lấy binh khí trên bàn múa vù vù tấn công một cách mù quáng. Nhưng dầu sao đi nữa thì chúng tấn công chẳng trúng ai.

Lúc bấy giờ hai cánh cửa bên cạnh thành linh mở ra, Phó Tuyên và Thiết Bút Tứ Hùng dẫn mười mấy tên áo đen nhảy sổ tới.

Khi cánh cửa hé mở thì Giang Thanh đã nhìn thấy rõ ràng bên trong không có vật chi cần thiết, mà chỉ vồn vện một chiếc bàn con như gian phòng chính giữa vậy.

Nhưng Giang Thanh lại phát giác trong gian phòng phía hữu có một cái bệ đá bề cao chừng hai thước. Giang Thanh vùng nảy ra một kế, vung ra hai chưởng, hai luồng kinh phong nổi lên làm cho đèn đuốc hai phòng bên cạnh

cùng tắt một lượt.

Lúc ấy, ba bên bốn bề thấy đều đen tối...

Thế rồi, hai ngọn Nhiễm Tâm Tiêu lại chia ra tả hữu bay vèo vèo tới hai gian phòng bên cạnh.

Thừa lúc Nhiễm Tâm Tiêu gây ra tiếng động thì thân hình của Giang Thanh đã nhẹ nhàng bay vào gian phòng bên hữu.

Bấy giờ trong ba gian phòng, đâu đâu cũng có tiếng động của những người khách dạ hành.

Phó Tuyên cả giận nạt :

- Coi chừng tiểu tử Giang Thanh xâm nhập vào đây !

Vừa nói thân hình của ông ta bay vù vào gian phòng phía hữu !

Tiếp theo, cả ba gian phòng, tiếng binh khí chạm vào nhau nghe chát chúa.

Chỉ nghe tiếng của Thiết Bút Tứ Hùng gào lên :

- Tại sao chúng bây chém ta?

Giang Thanh nhanh mắt vì vừa thấy Phó Tuyên bay vù vào đó, nội lực của Phó Tuyên mặc dầu cao thâm, nhưng trong đêm tối ông ta không nhìn được, mà chỉ nhờ thính giác để dò đường.

Ông ta bay mình đến bên bệ đá, hốt hoảng dùng tay sờ vào bệ, đoạn ông ta mừng rỡ hô lớn :

- Các người hãy cẩn thận, bọn gian tế có thể chưa lên vào trong này !

Thiết Bút Tứ Hùng lại la lên :

- Phó Dương gia ! Đường như bọn họ đông lắm thì phải?

Phó Tuyên lắng tai nghe tiếng ống tay áo lất phất trong gió đêm, bây giờ đã dần dần yếu lại. Ông ta cau mày dựng bàn tay trước ngực phòng hờ.

Chính vào lúc ấy thì ông ta cảm thấy phía sau lưng mình dường như không khí đang chuyển động, và dường như có một người đang vọt mình bay tới. Thế là Phó Tuyên nạt lên một tiếng đánh vù vù một hơi bảy chưởng rồi rượt theo luồng gió lạ đó.

Phó Tuyên vừa vọt đi, thì chiếc bóng đen nhỏ thó đã bay đến bên bệ đá. Không cần nói bóng đen nhỏ thó đó là ai, chính là Giang Thanh.

Vừa tới, chàng liền thò tay ra sờ lấy bệ đá mừng rỡ, vì trên đó có gắn hai chiếc móc sắt.

Lanh trí, Giang Thanh vội giựt mạnh hai chiếc móc sắt. Quả thật không ngoài sự ước đoán, chiếc bệ đá từ từ di chuyển để lộ ra một con đường hầm tối om.

Không chần chờ, Giang Thanh tức khắc nhảy phóc vào đó. Thân hình của chàng vừa khuất thì bệ đá từ từ khép lại.

Phía dưới bốn bề tối đen như mực. Thì ra đó là một con đường hầm có xây từng bậc, từng bậc thang đi xuống.

Chân vừa chấm đất, Giang Thanh lập tức thở ra một hơi chân khí, thân hình của chàng tức khắc phục hồi nguyên hình.

Ngồi nghỉ một chút, Giang Thanh từ từ mò tới.

*Con đường hầm này bề dài chừng năm trượng, cuối
đàng kia có hai ngọn đèn lồng mờ ảo như bóng đèn ma.*

*Giang Thanh cẩn thận dò tới từng bước một, thấy
cuối đường hầm có một cánh cửa đen ngòm. Còn đang
bần thần thì dưới chân chàng đứng dường như mềm nhũn
ra.*

*Thân hình của Giang Thanh tút tốc bay vù lên, thế là
chỗ chàng đứng ban nãy bỗng nhiên có mười lưỡi gươm
bén ngót tự động chém vù ra rồi lại xếp trở vào.*

*Giang Thanh vừa định sà người xuống thì trên đầu
lại phát ra tiếng động, một luồng kinh phong từ phía trên
chụp xuống. Giang Thanh tức khắc uốn mình cho bay bật
sang một phía.*

*Ngoảnh đầu nhìn lại, thấy chỗ ban nãy có một quả
thiết chùy to lớn đang đánh vù ra. Nếu Giang Thanh
chậm trễ thì đã tán mạng.*

*Chàng sà xuống mặt đất, toát mồ hôi lạnh nghĩ thầm:
“Không biết bên trong còn có nguy hiểm nào nữa?”*

*Dầu vậy, Giang Thanh cũng cẩn rặng xuống trung
bình tấn để rồi hai chưởng của chàng tống ra một lượt.
Một luồng kinh lực vô biên tràn tới...*

*Cách cửa to lớn nặng nề kia vang lên mấy tiếng bùng
bùng rồi rả ra tư miếng.*

*Chưởng vừa xuất ra là Giang Thanh tung mình bay
vọt theo liền. Thân hình của chàng xuyên qua cánh cửa*

mà lọt vào bên trong.

Vừa qua khỏi cánh cửa thì những tiếng “tách, tách” vang lên liên hồi. Vô số ám khí bay ra rào rào chiếu thẳng vào đỉnh đầu của Giang Thanh.

Cả giận Giang Thanh nạt lên một tiếng, lại tổng thêm hai chưởng nữa. Thế là màn lưới ám khí kia bị chưởng phong của chàng chặn lại làm cho rơi lả tả trên mặt đất. Thì ra đó là vô số mũi kim nhỏ li ti.

Thân hình của chàng vừa rơi xuống đất, mở mắt nhìn quanh thì thấy đó là một gian thạch thất hình tròn chùng một trượng.

Trong gian thạch thất đó, ngoài một ngọn đèn ra không còn gì nữa.

Giang Thanh trầm nghĩ :

“Thật không biết Tái Thế Lao ở đâu? Nếu cứ đi một cách mù quáng như thế thì không biết chừng nào mới đến đó?”

Vừa nghĩ đến đây thì bốn phía vách tường lại vang lên những tiếng rào rào. Giang Thanh lập tức dùng song chưởng của mình gảy qua trước ngực thành thế Đại Phong Môn bảo vệ tiên tâm để chờ đợi một cuộc diện bất ngờ xảy đến.

Nhưng mà phen này lại trái ngược với sự dự định của chàng. Tiếng rào rào vừa dứt, trên vách tường có một mảnh thành linh di động, chừa ra một con đường hầm khang trang rộng rãi.

Giang Thanh do dự một chút rồi bay mình vào con đường hầm đó.

Lần này thân hình chàng vừa lọt qua cánh cửa thì cánh cửa tự động đóng sầm lại.

Con đường hầm này xây bằng đá hoa đẹp đẽ đi dài chừng ba trượng, cuối đầu đường kia là một chiếc đỉnh đồng khổng lồ...

Giang Thanh lẩm bẩm :

- Thật là lạ ! Tại sao...

Còn chưa nghĩ ra thì chiếc đỉnh đồng đó bỗng nhiên tỏa ra một ánh lửa bập bùng. Giang Thanh vừa than thầm trong bụng thì trong chiếc đỉnh đồng đã vang lên mấy tiếng nổ.

Sau tiếng nổ, thì một ngọn lửa bốc lên. Ngọn lửa càng bốc càng cao, gần như chiếm hết con đường độc đạo.

Giang Thanh tức giận bồi hồi, trong cơn hốt hoảng, chàng vội nạt lên một tiếng, sắc mặt của chàng thành linh thay đổi, một bên thì đỏ tựa chu sa, một bên thì trắng tựa như giấy bạc.

Tiếp theo đó hai bàn tay của chàng thông thả đẩy ra một luồng hào quang màu đỏ dịu, và một luồng hào quang màu trắng rì rào xông tới dường như hai con thần long chờn vờn xô tới.

Thế là, ngọn lửa hùng hực đang bốc cháy kia tức khắc bị Ly Hỏa Huyền Băng Chân Khí của cha chặn lại và ngọn lửa của nó vẫn cứ hùng hực bốc lên đốt ngược về

phía sau mà không thể nào tràn tới được nữa.

Một mùi khét lẹt tràn ngập lấy con đường hầm.

Giang Thanh chuyển hết sức bình sanh vào song chưởng để toát ra Ly Hỏa Huyền Băng Chân Khí mãi mãi.

Phương pháp này thật hao nội lực, làm cho Giang Thanh mồ hôi vã ra như tắm, hơi thở hỗn hển.

Cả một con đường hầm chứa đựng đầy những mùi khó chịu và áp lực lúc càng gia tăng, lúc càng nói rộng.

Đột nhiên một tiếng “phùng” vang dậy và tiếng “lốp bốp” liên hồi. Bức tường ba bên chịu không nổi sức nóng mãnh liệt đó nên loang lở ra.

Chính vào lúc bức tường long đất lở đó thì ngôi thạch thất kế bên đó ào ào bay ra một bầy ong đen nghệt.

Giang Thanh kinh tâm tán đởm, thu hồi song chưởng. Nhờ đó mà ngọn lửa lại tái phát và ánh lửa tràn lan tới trước mặt Giang Thanh chừng ba thước làm cho vô số con ong vừa mới bay ra gặp phải lửa khói nên chết nhiều vô kể...

Không chần chờ, Giang Thanh nhún mình nhảy vọt qua căn thạch thất bên kia. Chân vừa chấm mặt đất là chàng tung ra một chưởng để đánh thủng một lỗ tường thật lớn và chàng lập tức bay mình xuyên qua lỗ hổng đó.

Vừa thoát ra ngoài, ngược mắt nhìn lên thì trước mặt chàng là một mái đồi thoải thoải và bốn bề tối om om.

Định thần nhìn kỹ thì cuối mái đồi kia là một cái đầm to lớn. Trong đầm đó không biết bao nhiêu là rắn

độc đang bò lổn ngổn.

Chúng giương những cặp mắt xanh lè ra nhìn Giang Thanh và bắt đầu bò lên. Giang Thanh lập tức chọn một vị trí hơi cao rồi nhún mình nhảy lên đó.

Giang Thanh giương mắt nhìn chằm vào vô số chiếc đầu rắn hình tam giác đang loi ngoi lúc nhúc kết thành một cái hình vòng cung từ từ tiến về phía chàng.

Kèm theo đó là một mùi tanh hôi nồng nặc xông lên tận mũi làm cho chàng lấy làm khó chịu. Chàng đảo mắt nhìn quanh, thấy đối diện bên kia cách chừng ba trượng có một miệng vách đá thật cao.

Trên vách đá đó khắc hờ mấy nét ngang dường như tượng trưng cho một bậc thang từ phía dưới leo lên. Trên cuối cùng vách đá có một khoảng trống vừa đủ cho một người chui lọt...

Nhắm địa hình xong, Giang Thanh trong lòng đã có quyết định.

Lúc bấy giờ, thành lĩnh nổi lên một vệt sáng loang loáng, con rắn dài chừng bảy thước thành lĩnh vọt tới bên chân của Giang Thanh thè lưỡi ra chực mổ.

Giang Thanh nạt lên một tiếng, dùng mũi giày đá thật mạnh một cái, làm cho con rắn ấy bay rù lên cao hơn hai trượng.

Trong khi đó những tiếng khè khè của đàn rắn vang lên mỗi lúc càng gấp rút, chúng tiến càng sát lại gần chàng.

Giang Thanh nạt lên một tiếng, dồn nội lực vào song chưởng như hai lưỡi dao bén liên tiếp tung ra hơn ba mươi chưởng. Tức khắc hơn mấy mươi con rắn độc đứt lìa ra làm hai khúc, máu me đầm đìa, rơi lả tả về đầm sâu.

Nhưng có một con rắn thật dài, trên mình có nhiều đốm ngũ sắc, tiếp tục nhoi lên tấn công, theo sau đó là một đàn rắn con con, cứ nối đuôi nhau mà bò lên vô tận.

Giang Thanh đảo mắt nhìn quanh thấy bốn bề toàn là đầu rắn, tình thế thật là hung hiểm.

Thình lình trong trí chàng nảy ra một kế. Chàng vội đứng về vị trí cũ của mình, thò tay vào túi móc ra một chiếc ống tròn tròn. Đó là chiếc ống Liệt Dương Thần Châu của Tà Thần năm xưa.

Chàng mân mê của quý ấy, mồm lẩm bẩm :

- Nghĩa phụ cho ta rất nhiều bảo vật, nếu ta tung mình chạy trốn thì thật là đáng tiếc. Chi bằng ta mang sử dụng xem sao?

Đột nhiên chàng nạt lớn lên :

- Súc sinh ! Hãy nếm mùi Liệt Dương Thần Châu !

Nói rồi chàng đưa chiếc ống tròn tròn ra rồi bấm nút. Một tiếng “bằng” vang lên, từ trong chiếc ống đó lập tức bay ra một viên đạn bằng ngón tay cái.

Viên đạn màu đỏ này gặp phải dưỡng khí bên ngoài lại nổ lên một tiếng “bằng” dữ dội và tạo nên một vầng lửa thật to đoạn ròi xuống dưới chỗ bầy rắn đang bò lổn ngổn.

Vàng lửa đỏ vừa rơi xuống thì nhiều tiếng “bùng, bùng” kinh khiếp lại vang lên, và lửa bốc cháy dữ dội.

Tức khắc đàn rắn bị lửa làm cho phỏng chết rất nhiều. Tiếng “khè khè” vang lên đây đó...

Và ngọn lửa càng cháy càng cao, khí thế thật là mãnh liệt.

Giang Thanh trong lòng cả mừng, cười rang rang, lập tức nhún mình bay lên vách đá phía trước mặt kia.

Thân hình của chàng vừa bay sát vách đá thì Giang Thanh thò mũi giày ấn nhẹ vào vách để thân hình của mình trôi lên mãi mãi. Trong chớp mắt chàng đã lên tới chỗ khoảng trống vừa đủ cho một người chui lọt kia.

Nhưng chàng có biết đâu đó là một cái bẫy vô cùng kinh rợn đang chờ chàng.

Vì thân hình vừa lọt vào trong thì có tiếng lắc cắc vang lên, và vì đã gặp nhiều sự đột biến xảy ra nên trong lòng chàng rất ư bình tĩnh.

Chàng rảo mắt nhìn quanh, thấy chỗ đang đứng lại là một gian phòng bốn bề sơn màu trắng. Chính giữa có treo một ngọn đèn lưu ly.

Nhìn kỹ ba bên bốn bề không có một lỗ hở nào, dường như đó là một chiếc hộp bí bùng ba phía.

Giang Thanh lấy làm lạ gõ nhẹ lên tường lắng tai nghe tiếng dội. Chàng biết rằng bốn bên gian phòng đó hoàn toàn bọc một lớp sắt thật dày.

Giang Thanh ngơ ngác nhìn bốn bức tường sắt thăm

nghĩ :

“Thật là lạ ! Yên Hà Sơn Trang chế tạo gian phòng này để làm gì?”

Lại nghĩ tiếp :

“Bất chấp ! Ta đã thâm nhập vào Tái Thế Lao đã lâu lắm rồi, không những không thấy những huynh đệ của ta, mà đến người của Yên Hà Sơn Trang cũng không thấy lộ diện. Hay là bọn họ chưa phát giác mình lọt vào đây?”

Chàng cứ miên man suy nghĩ.

Vì kín gió nên mồ hôi của Giang Thanh lần ứa ra.

Chàng lẩm bẩm :

- Thật là lạ ! Bốn bề thật là tĩnh mịch không một tiếng động...

Thình lình Giang Thanh nổi lên một chuỗi cười rang rang, lớn tiếng nói :

- Toàn Lập ! Người là một lão hèn hạ, tại sao không ra mặt đấu với ta. Bây giờ cầm anh em của ta nơi nào hả. Ha ha... nếu người là tay anh hùng hảo hán thì hãy xuất hiện ra. Đồ nhu nhược ! Đồ tiểu nhân !

Tiếng nói của Giang Thanh vang vang đồng vọng.

Sau câu mắng, bầu không khí lại im lìm lặng lẽ.

Nhưng thình lình có tiếng vang lên rĩ rả dường như tiếng côn trùng.

Tiếng vang này thật là nhỏ, nhưng mà Giang Thanh cũng nghe thấy. Không chần chờ, Giang Thanh tức khắc bay mình vào một góc tường.

Bấy giờ chàng mới nhìn kỹ, thì ra ngọn đèn lưu ly treo giữa phòng lúc ấy đang tỏa ra một làn hơi mờ ảo. Làn hơi này màu đỏ dịu, bay lững thững trong không khí và từ từ kết thành một bức màn mỏng.

Giang Thanh còn đang lấy làm lạ thì đột nhiên mũi mình lại ngửi thấy một mùi hôi tanh. Vừa hít phải mùi đó, Giang Thanh lấy làm khó chịu, toàn thân như rã rời mệt mỏi. Và tinh thần say sưa ngây ngất như vừa uống một ly rượu mạnh. Bất giác chàng lại thấy thêm cái mùi đó và hít dài một hơi.

Mùi vị hôi tanh lần lần biến mất mà trở nên ngọt ngào lạ thường. Làn hơi ngọt ngào đó vừa qua khỏi cổ họng của chàng dường như dừng lại và đầu óc choáng váng, cơ thể rã rời. Dường như bị một bàn tay đánh ác bẻ gãy những khớp xương.

Thế là một làn hơi chân khí do công phu của Giang Thanh luyện tập mấy năm nay trỗi dậy phản ứng. Từ trong lục phủ ngũ tạng của chàng làn hơi đó xông lên kháng cự mãnh liệt với làn hơi độc. Máu huyết của chàng tuần hoàn xáo trộn, và bắt đầu ho hen dữ dội.

Nhờ ho nên chất hơi độc đã thoát ra một nửa.

Đột nhiên Giang Thanh sực tỉnh, chàng vội nín hơi và ngửa mặt nhìn lên thấy làn khói từ trong ngọn đèn lưu ly tỏa ra càng lúc càng nhiều.

Đầu óc chàng mơ màng, cơ thể chàng rã rời. Một cơn buồn ngủ kéo đến làm cho chàng sụp mi xuống. Giang

Thanh vội vã định tĩnh tâm thần nạt lên một tiếng, tung ra một chưởng để đánh bạt làn hơi độc. Đồng thời tiếp theo một chưởng đánh ngay vào ngọn đèn lưu ly.

Một tiếng “răng” vang lên, ngọn đèn bể nát. Nhưng mà sau khi ngọn đèn bể, làn hơi độc không những không bớt mà còn gia tăng dữ dội làm cho Giang Thanh quá đổi kinh hoàng.

Nhìn kỹ thì thấy ngay chỗ đó có một ống hơi. Từ ống hơi, hơi độc tuôn ra liên miên bất tuyệt.

Bầu không khí trong gian phòng trở thành một màu đỏ ối. Bấy giờ trong đầu óc của Giang Thanh càng thêm choáng váng, mơ màng.

Chàng thấy ba bên bốn bề toàn là một màu đỏ...màu đỏ...

